

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., P., zastúpenej advokátom J. G., P., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2012 doručená sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 2 ústavy a základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobcu v právnej veci proti žalovaným: 1. T. P., a. s., a 2. M. P. o náhradu škody vedenej na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 72/2005. Okresný súd jej žalobu z 19. júla 2005 zamietol rozsudkom z 29. januára 2010 a uložil jej povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom (bod 1).

3. Sťažovateľka tvrdí, že *„Porušovateľom základných práv sťažovateľa je Krajský súd v Prešove... konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky je rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. 11. 2011...“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo spoločnosti C., spol. s r. o. vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny..., základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a podľa článku 2 ods. 2, článku 36 ods. 1 Listiny..., práv na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... rozsudkom krajského súdu... sp. zn. 16 Co 142/2011 z 28. 11. 2011, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu... z 28. 11. 2011, sp. zn. 16 Co 142/2011, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

4. *Krajský súd... je povinný uhradiť spoločnosti C., spol. s r. o., trovy konania vo výške 305,86 €...*“

5. Sťažovateľka okrem iných písomností k sťažnosti pripojila žalobu z 19. júla 2005, rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 72/2005-122 z 29. januára 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011.

II.A

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

11. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä v tom, že „*Všeobecný súd... zamietnutím žaloby svojvoľne odoprel sťažovateľke základné procesné záruky... V tomto konaní všeobecný súd interpretoval a aplikoval právne normy tak, že sú zjavne protirečivé, popierajú pravidlá formálnej právnej logiky a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti...*“.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. listiny) a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľky, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného

skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia v podstatnom uviedol:

„Odvolací súd po tom, čo obdržal rozhodnutie Najvyššieho súdu ohľadom vznesenej námietky zaujatosti zo strany žalobcu voči všetkým sudcom Krajského súdu v Prešove o námietke, ktorej bolo rozhodnuté Najvyšším súdom a to rozhodnutím zo dňa 31. 3. 2011 pod sp. zn. 7 Nc 21/2011 a neskôr aj na základe ďalšieho rozhodnutia NS SR (z dôvodu opakovanej vznesenej námietky zaujatosti žalobcom) a to sp. zn. 7 Nc 49/2011 zo dňa 14. 9. 2011, preskúmal následne napadnutý rozsudok spolu skonaním, ktoré mu prechádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že súd prvého stupňa vo veci správne zistil skutkový stav, správne vo veci vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom jeho zistenia majú oporu aj vo vykonanom dokazovaní, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a na ktoré odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje...

Predmetom konania ako vyplýva z obsahu samotnej žaloby žalobcu je tvrdenie žalobcu, že z dôvodu, že nemohol užívať predmet nájmu mu vznikala škoda a ako nájomca prichádzal o ušlý zisk, ktorý mesačne činil 1.285.176,- Sk. Denne podľa neho ide o škodu vo výške 42.839,20,- Sk a ku dňu podania žaloby bola výška škody za 30 dní x 42.839,20,- Sk =1.285.176,- Sk. Keďže sa žalobca domáhal náhrady škody - ušlého zisku, správne súd prvého stupňa vo veci postupoval, ak zisťoval, či zo strany žalovaných v 1. a 2. rade došlo k splneniu podmienok ako predpokladov k vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno o vzniku škodu spočívalo na poškodenom a skutočne nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Prvostupňový súd dôvodne zameral dokazovanie na existenciu protiprávneho konania zo strany žalovaných v 1. a 2. rade a zisťovanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Dokazovaním sa nezistilo, aby došlo zo strany žalovaného k porušeniu právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právneho predpisu alebo zmluvy. Je totiž zrejmé, z obsahu vykonaného dokazovania, že žalovaný v 1. rade len na základe objednávky M. P. zo dňa 30. 5. 2005 prepravil prenosnú bunku z dvoma rampami pre M. P. vo svojom areáli v P. preto správne súd prvého stupňa postupoval, ak žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o žalobu žalobcu voči žalovanému v 2. Rade, vo vzťahu k nemu žalobca uplatňoval náhradu škody, ušlý zisk z dôvodu, že nemohol užívať predmet nájmu v súlade s nájomnou zmluvou uzatvorenou s prenajímateľom dňa 26. 5. 2005. Z čl. II. bod 2 citovanej nájomnej zmluvy sa prenajímateľ so žalobcom dohodol, že účelom zmluvy je využívať pozemok a zariadenie žalobcu tak, že za vstup na pozemok bude žalobca vyberať od osôb, ktoré budú chcieť na predmet nájmu vstúpiť motorovým vozidlom paušálny poplatok v žalobcom určenej výške. Zariadenie mal žalobca využívať ako vrátnicu a na ovládanie rámp, ktoré sú nevyhnutné na reguláciu vstupu na pozemok a výstupu z pozemkov. Žalobca tvrdil, že v súlade s dohodnutými podmienkami platnej nájomnej zmluvy umiestnili 30. 05. 2005 v ranných hodinách do stredu prenajatého pozemku prenosnú bunku a začal s vyberaním poplatkov.

Z obsahu vykonaného dokazovania, ako aj obsahu samotnej žaloby žalobcu vyplýva, že P. J. – C. ako prenajímateľ dal do užívania žalobcovi ako nájomcovi za odplatu pozemok, a to parcelu č. 128/01 - zastavaná plocha o výmere 9 673 m² vedený Správou katastra P. na LV č. 2295 k. ú. N. a na nej stojacu stavbu - účelovú neverejnú komunikáciu - ... Žalovaný v 2. rade bol správcom uvedenej pozemnej komunikácie a neskôr na základe rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 7 C 725/2004-349 zo dňa 13. 12. 2007 aj vlastníkom pozemnej komunikácie nachádzajúcej sa na tomto pozemku, čo vyplynulo z právoplatného rozsudku tunajšieho súdu, ktorý sa stal v zmysle ust. § 159 ods. 2 O. s. p. záväzný pre účastníkov konania. Preto spochybňovanie charakteru komunikácie aj to, kto je vlastníkom je bezpredmetné. Podľa zákona č. 135/1961 Zb., § 3d ods. 3 tohto zákona, ako aj ust. § 6 ods. 1 tohto zákona, cestnú premávku na pozemných komunikáciách upravujú osobitné predpisy; v ich medziach smie každý užívateľ užívať diaľnice, cesty a miestnej komunikácie obvyklým spôsobom na účely, na ktoré sú určené. Užívateľ sa musí prispôsobiť stavebnému stavu a dopravnému, technickému stavu dotknutej dokumentácie; nesmie ju poškodzovať alebo znečisťovať. Podľa § 20 tohto cestného zákona, na vozovke a na krajniciach diaľnic, ciest a miestnych komunikácii sa nesmú s výnimkou dopravných značiek a dopravných zariadení umiestňovať predmety tvoriace pevnú prekážku. Existujúce pevné prekážky sa musia v lehotách určených vykonávacím predpisom odstrániť. V odôvodnených prípadoch povoľuje výnimky z tohto zákazu cestný správny orgán, ktorý môže tiež určiť lehoty na odstránenie stĺpov na pozemných vedeniach.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na známe skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu a vykonaného dokazovania, a to na uznesenie súdu, ktorým bolo nariadené predbežného opatrenie ešte dňa 22. 12. 2004 pod č. k. 7 C 725/2004-15, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 02. 2005 č. k. 2 Co 43/2005-39, kde prenajímateľovi bola uložená povinnosť zdržať sa inštalácie prístupových rámp a iných prekážok zabraňujúcich prístupu na miestnu komunikáciu na parcele č. 128/1 zapísanej na LV č. 2295 k. ú. N. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 2 Co 43/2005 vyplýva, že otázka mýta je vecou, ktorá zasahuje do práva iných chodcov, pričom treba mať na zreteli aj to, že uložením povinnosti zdržať sa inštalácie prístupových prekážok zabraňujúcich prístupu na komunikácie v podstate obsiahnutá aj to, aby sa nevytvárali akékoľvek prekážky pri prechádzaní cez túto komunikáciu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23. 3. 2005. Aj napriek tomu rozhodnutiu, došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy, kde žalobca vystupoval ako nájomca a prenajímateľ P. J. – C., pričom zmluvou o nájme došlo k prenechaniu parcely č. 128/1 so zariadením za účelom vyberania paušálneho poplatku na vstup na pozemok.

Odvolací súd je toho názoru, že právo na súdnu ochranu sa nerealizuje len vydaním samotného rozhodnutia, ale trvá aj po právoplatnom skončení konania a znamená, že každá zmena nositeľa práva, ktorému bola poskytnutá ochrana so sebou nesie prínos tejto ochrany a právo na súdnu ochranu je právom spojeným s osudom jeho objektu. Preto je toho názoru, že účinky právoplatného uznesenia súdu sa vzťahovali aj na nájomcu a ten mal tiež povinnosť zdržať sa inštalácie prekážok zabraňujúcich prístupu na komunikáciu v k. ú. N.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľa v tom smere, že je subjektom postihnutým, pretože žalovaný v 2. rade voči nemu právne nekonal.

Zo strany žalovaného v 2. rade nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, pretože bol nielen správcom tejto účelovej komunikácie ale neskôr aj vlastníkom miestnej komunikácie a mal povinnosť postupovať podľa zákona č. 135/1961 Zb (§ 3d ods. 3 tohto zákona) a vykonával správu pozemných komunikácií. Ak žalovaný v 2. rade postupoval podľa zákona a dal odstrániť predmetné zariadenie neporušil žiadnu právnu povinnosť, ktorá by mala za následok vznik škody, resp. ušlý zisk tak, ako to tvrdil žalobca. V súvislosti s tou odvolacou námietkou žalobcu, že nezákonnosť spočíva v neexistencii žiadneho rozhodnutia

žalovaného v 2. rade v správnom konaní odvolací súd poukazuje na ust. § 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak hrozí neoprávnený zásah do práva bezprostredne môže ten, kto je takto ohrozený primeraným spôsobom zásah sám odvrátiť. Bolo nepochybne povinnosťou vlastníka správcu miestnej komunikácie zabezpečiť aj všeobecné užívanie tejto komunikácie v zmysle ust. § 6 ods. 1 cestného zákona. Pokiaľ žalovaný v 2. rade dal pokyn na odstránenie prekážok všeobecného užívania (v danom prípade bunky a rampy) išlo o výkon jeho práva a odvolací súd je toho názoru, že nedopustil sa žiadneho porušenia právnej povinnosti. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 6 ods. 1 cestného zákona, ale aj ust. § 20 cestného zákona, v zmysle ktorých na vozovke a na krajniciach diaľnic, ciest a miestnych komunikácií sa nesmú s výnimkou dopravných značiek a dopravných zariadení umiestňovať predmety tvoriace pevnú prekážku. Umiestňovanie pevných prekážok je možnosťou ako obmedziť obecné užívanie verejne prístupných účelových komunikácií. V obecnej rovine platí, že pevné prekážky umiestené na pozemnej komunikácii sú vždy v rôznej miere nebezpečné. Umiestnenie pevnej prekážky musí byť vždy vo verejnom záujme a nesmie nimi byť bezprostredne ohrozená bezpečnosť prevozu, prevádzky na predmetnej účelovej komunikácie.

Dokazovaním bolo preukázané, že správaním sa žalobcu došlo bezprostredne k ohrozeniu užívať komunikáciu obvyklým spôsobom, na účel vyplývajúci z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. Táto prekážka ohrozovala bezpečnosť na miestnej komunikácii a preto žalovaný v 2. rade tak mohol urobiť aj podľa § 6 OZ, pretože išlo o bezprostredný zásah primeraným spôsobom vlastníkom tejto komunikácie.

Žalovaný v 2. rade konal v oprávneniach daných cestným zákonom. Nedopustil sa žiadneho porušenia právnej povinnosti, ktorá by mala za následok vznik škody ako to tvrdil žalobca. Žalovaný v 1. rade konal na základe objednávky žalovaného v 2. rade, pričom vo veci nebola daná ani pasívna legitímácia na jeho strane.

Z týchto dôvodov a so zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a v zmysle ust. § 219 O. s. p. ho potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov, potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V tomto prípade bol v celom rozsahu neúspešným žalobca, preto je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli žalovaným v 1. a 2. rade...“

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 142/2010 z 28. novembra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

19. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu.

20. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho

majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení týchto práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím krajského súdu nebolo porušené základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 18), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Sťažovateľka namietala tiež porušenie čl. 2 ods. 2 listiny („štátnu moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to na spôsob, ktorý ustanoví zákon“), ktorý však neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale je základným, resp. všeobecným ustanovením limitujúcim zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat len v spojení s namietaným

porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže porušenie základných práv sťažovateľky zistené nebolo, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označeného ustanovenia listiny.

24. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012